

▼ V ▼

Chlapisko zreve a zapotáca sa, ostatní dvaja v panike zaspätkujú. Ale je príliš neskoro. Znesvätené ženy cítia pach ich krvi a túžia zabíjať. Jedna z nich chytí druhého muža za kabát a mykne ním. Stiahne ho na zem a zvalí sa naňho.

Vežmem do ruky nôž a pevne chytím rukoväť, ale vtom ma opitý chlap schmatne za ruku, ťahá ma k požiarnemu schodisku na kraji strechy a strká dolu schodmi.

Nocou sa ozýva spleť desivých zvukov – rev chlapov nado mnou, ktorý sa miesi so stonaním žien. Môj záchranca mi vraví, že mám utekať. Dupocem po hrdzavých schodoch.

Rozozvučí sa zvon a počujem krik ľudí, ktorí vychádzajú z príbytkov so zbraňami v rukách.

Dopadnem na zem a on ma chytiť za ruku, vlečie ma z uličky do ďalšej ulice. Okolo nás vládne zmätok a cudzinec nás oboch vedie tieňmi popri rozvalených múroch, ktoré zachytávajú mesačné svetlo. Iba raz sa mi prihovorí, opýta sa ma, či vládzem utekať, a ja prikývnem. Keď sa snažím chytiť dych, chladný vzduch ma páli v pľúcach.

Dôjdeme na križovatku. Pevne ma drží za ruku a ťahá za seba, aby sa najskôr presvedčil, že cesta je bezpečná. Ozývajú sa ďalšie poplašné zvony a noc je zrazu plná kriku.

Skupina regrútov pred nami zahne za roh, ich pohyb odráža napätie, keď jastria pohľadmi. Sú pripravení na boj, zbrane sa im blyštia vo svetle mesiaca. Skúšam sa vyslobodiť z cudzincovho zovretia, musím sa stratiť regrútom.

Ale nepúšťa ma a moje vlastné srdce už tiež bije na poplach. Zachránil ma na streche, chráni ma aj na ulici, ale stále je to cudzí človek.

„Tadiaľto,“ povie a ťahá ma uličkou. Zapriem sa päťami do zeme. Bránim sa, lebo nemám istotu, že by som ho mala nasledovať, dôverovať mu. Ale regrúti sa približujú a ulicou sa rozlieha stonanie. Podvolím sa.

Ulička, do ktorej vojdeme, je úzka a celkom tmavá. Iba mesiac sa odráža na úlomkoch skla rozbitých okien. „Je to slepá ulica,“ zašepkám, keď sa pred nami odrazu týči múr. Začína sa ma zmocňovať des.

„Dostal si ma do pasce,“ osopím sa naňho, zvrtnem sa a zdvihnem nôž, pripravená na útok.

Regrúti postávajú na začiatku uličky a volajú na nás. Pohnem sa preč od cudzinca a hľadám očami nejaký únik. V diaľke sa ozýva ďalšie stonanie.

Niekoľko blokov od nás zažne oblohu jasné svetlo a osvetlí uličku. Vidím cudzinca prikrčeného nad kovovými dverami, ktoré sú zarovno zeme. Hrá sa s reťazou omotanou okolo kľučiek. Napokon ňou mykne a uvoľní ju. A otvorí dvere.

Za nimi je čierna tma a matný odlesk prvých schodov, ktoré vedú hlboko do podzemia. Ani sa nepohnem.

Cudzinec zostupuje po schodoch, nohy sa mu strácajú v temnote. Nespúšťam z neho oči. Tunely starej podzemnej železnice nie sú bezpečné, bolo by hlúpe kráčať za ním. Rozhliadam sa po okolitých budovách, ale ani jedna nemá požiarne rebríky. Nemám na výber, buď pôjdem za ním, alebo sa vzdám regrútom, ktorí už na nás pokrikujú a bežia sem.

Cudzinec ku mne vystiera ruku a nabáda ma, aby som šla za ním. Mám teda na výber medzi známym a neznámym nebezpečenstvom. Váham a snažím sa vymyslieť inú možnosť, ibaže žiadna neexistuje. Ticho preklínam samu seba, že som sa dostala do tejto kaše. Pustím sa dolu schodmi a nôž vopchám do vrecka, aby som sa mohla rukami prichytiť steny, nech ma vedie. Cudzinec za nami zatvorí dvere a zamkne nás v tme. Chvíľu obaja stojíme ticho a nehybne. A potom začnú regrúti mlátiť do kovových dverí a mne viac netreba. Už na nič nečakám a rozbehnem sa dolu schodmi s cudzincom v päťách.

Cítim ostrú bolesť medzi rebrami, kam ma kopol chlap na streche, a v hrdle mi vyschlo od vysilujúceho behu chladnou nocou. Je tu tma ako v rohu a hoci napínam uši, počujem iba ozvenu našich rýchlych krokov a bláznivý tlkot vlastného srdca. Na konci schodiska narazím na kovové mreže, ktoré blokujú vchod do starej stanice. Nájdem v nich medzeru, prešmyknem sa cez ňu a utekám ďalej, kým sa nedostanem do priveľkej tmy. Napokon za mnou zastanú aj cudzincove kroky, a tak ešte chvíľu kráčam ďalej, aby som získala náskok. Snažím sa prísť na to, kto je tento človek a ako nestratiť kontrolu nad tým, čo sa deje.

Usilujem sa potlačiť strach, ktorý ma zaplavil, keď nás prenasledovali, ale tma sa na mňa tlačí zo všetkých strán a začína mi ochromovať vôľu. Predstavujem si iné zvuky ako tie, ktoré jasne počujem, náš sípavý dych, pišťanie a stonanie, súchanie rúk po betóne. O chvíľu už nedokážem rozpoznať, čo je výplod mojej fantázie a čo skutočnosť. Pokrútim hlavou, aby som si vyjasnila zmysly.

Temnota oživa a šepká mi do ucha, keď ma hladká po rukách a obtiera sa o vlasy. Chce ma celú zahaliť, strhnúť na zem a pochovať. Bojujem s ňou, mávam rukami, kým nenahmatám stenu.

Nie je to tu bezpečné. Pred Vzburou regrútov sa Protektorát snažil udržiavať tunely metra v poriadku. Hliadkovali tu a prenasledovali tých, ktorí využívali podzemnú sieť na čierny trh medzi Nekrajinou a Temným Mestom. Ale ani Protektorát nedokázal kontrolovať zložitú spleť pretínajúcich sa chodieb

a vždy sa trúsili reči o tom, že v podzemí sú zavalené úseky, zamorené nakazenými sviňami, tie beštie hibernujú iba do chvíle, kým nezacítia ľudské mäso.

Strasie ma. Je tu sychravejšie a chladnejšie ako vonku a steny sú slizké od namrznutej kondenzovanej vlhkosti. Do líc sa mi opiera sotva postrehnuteľný prievan. Kdesi v diaľke kvapká voda do kaluže a cengot každej dopadajúcej kvapky sa hlasno rozlieha v prázdnom priestore. Cudzincov dych sa upokojuje, ale ja ten svoj stále neviem chytiť a hrudník mi šklbe nepríjemné štikútanie. Počujem, ako ku mne kráča, cítim, že sa približuje, a hádzem rukou do vzduchu, aby som sa chránila.

Stále nechápem, čo sa vlastne na streche stalo. Ako je možné, že tak bezstarostne kráčať s tými znevätenými ženami.

A prečo sa obťažoval zachrániť ma. *Práve mňa.*

„Kto si?“ spytujem sa ho napätým a príliš hlasným tónom, ktorý sa prenikavo odráža od vykachličkovaných stien.

„Neublížim ti,“ povie. Počujem ho celkom blízko a odstúpim na pár krokov, aby som si udržala bezpečnejšiu vzdialenosť. Nič nevidím, je tu absolútna tma. Cítim jeho pot, v ktorom sa miesi strach s vyplaveným adrenalínom. Počujem každý nádych, počujem, ako zatajuje dych a potom pomaly a dlho vydychuje.

Cítim, ako z neho sála horúčava.

„Kto si?“ zopakujem otázku a snažím sa, aby to znelo neoblomne a neohrozene.

Pohne sa. Po stene skĺzne látka. „Volám sa Catcher,“ povie a počujem, že je zasa o čosi bližšie. Rýchlo

ustupujem, kým nenarazím chrbtom do ďalších kovových mreží. Uhnem, ale vtom zakopnem o niečo, čo v tme zarachotí. Počujem, ako zazvoní kov o kov.

„Si v poriadku?“ spytuje sa. „Neublížili ti?“ Vysloví to nahnevane a znovu zamieri ku mne.

Spomeniem si na toho veľkého chlapa, ktorý ma kopal, surovo prevrátil na chrbát a kľakol mi na hrudník. Najradšej by som mu povedala *áno, vydesili ma. Cítila som sa celkom malá a slabá. A na to ja nie som zvyknutá.* Pohrdam takými pocitmi.

„Nie. Je fajn, keď do teba kopú,“ poviem namiesto toho a vložím do slov čo najviac sarkazmu. Pomaly si šuchnem ruku do vrecka a dúfam, že to nepočuje. Vytiahnem nôž. Dotyk dôverne známej rúčky posilní moju odvahu a odrazu sa mi ľahšie dýcha. Konečne mám väčšiu kontrolu nad situáciou.

Počujem, ako sa prudko nadýchne a výdych cítim na svojej koži. Je celkom blízko, a tak zdvihnem nôž. „Odstúp,“ poviem mu.

„Všetko je v poriadku, Annah,“ ozve sa.

Keď prudko a nahlas vydýchnem, na chvíľu zatajím dych. Pozná moje meno. Ako je možné, že tento cudzinec vie, ako sa volám? A odrazu si uvedomím, že môj inštinkt bol správny a tu som možno vo väčšom nebezpečenstve ako hore na zemi. Tu som v pasci.

Nôž držím pred sebou a druhou rukou šmátram za chrbtom po mrežiach, kým nenahmatám otvor, cez ktorý sa môžem prešmyknúť. Prehltnem a snažím sa silou vôle upokojiť tlkot srdca, ktoré sa búri pri každej maličkosti.

„Neublížim ti, Annah,“ povie znovu. „Nemusiš sa ma báť.“

Zasmejem sa. „Prečo by som ti mala veriť?“ spy-
tujem sa a mlátim pred sebou rukami, kým opäť ne-
nahmatám vykachličkovanú stenu. Šmátram po nej,
čo najtichšie súcham nohami po zemi. Odrazu stúpim
do prázdna a chvíľu mi trvá, kým znovu získam rov-
nováhu. V ušiach mi pulzuje krv, a tak nepočujem,
či ide za mnou.

Opatrne hmatám palcami po zemi, kým nenatra-
fím na schod. A potom na ďalší. Kým zostupujem po
schodisku, vzduch hustne, ide ma zadusiť.

„Annah, viem, kto si,“ ozve sa zasa blízko mňa.

Ja však mlčím a ďalej schádzam dolu schodmi.
Udržiavam si odstup, aby som mohla rozmýšľať.

Odrazu si vzdychne. Znie to, akoby mal zo svojich
slov pocit márnosti. „Viem, kto si, Elias mi o tebe po-
vedal.“

Zmeraviem. Slová mi uviaznu v hrudi. Je to
čudné, že to meno počujem z iných ako vlastných úst
a v hrudi ma zabolí. Zatnem zuby a prehltnem náhle
vyplavené emócie.

Je tu také ticho, že počujem, ako sa potme hýbe.
„Povedal mi, aby som ťa našiel,“ dodá.

„Ako je možné, že poznáš Eliasa?“ Chveje sa mi
hlas, počujem, aký je zrazu slabý. Hryziem si do spod-
nej pery, potrebujem sa upokojiť a skoncentrovať si
zmätené myšlienky.

„Môžeš mi veriť,“ pokračuje a spraví ďalší krok
dopredu. Ale určite si neuvedomí, že stojí na kraji

schodiska. Nevšimne si, že podlaha pod ním zrazu klesá, lebo počujem prekvapené zhíknutie a už padá dolu schodmi. Počujem, ako bojuje, aby sa niečoho zachytil.

A potom vrazí do mňa, naše telá sa prepletú a spoločne sa rútime dolu. Dopadneme na tvrdú popraskanú betónovú podlahu, narazím hlavou do steny. Explodujú mi v nej svetelné záblesky. Catcher dopadne na mňa. Cítim, že ho zasiahol nôž, ktorý stískam v ruke. Prsty mám vlhké od krvi.

„Och, panebože!“ jachcem a mám pocit, akoby som sa v tej tme dusila. Catcher čosi odsekne a zošmykne sa zo mňa. Vysúvam sa spod neho, nohy máme prepletené.

Pustím nôž. Cítim na ruke jeho mazľavú krv. „Och, panebože,“ zopakujem. „Si v poriadku?“ Všade je toľko krvi, až sa preľaknem, že som ho zabila, a žalúdok mi zovrie šialený strach.

Načiahnem sa za ním a prechádzam mu rukami po tele, hľadám ranu. „Och, panebože. Nechcela som. Si v poriadku? Catcher, si v poriadku?“

Mlčí, a keď si uvedomím, že som možno niekoho zabila, začne sa mi krútiť hlava. Neviem, či by som ho mala nechať tu a vyjsť von po pomoc, alebo by som mala ostať. Hmatám mu rukami po nohách a bedrách, prechádzam po hrudi, ktorá sa našťastie dvíha a klesá.

„Catcher!“ skríknem. Potrebujem, aby bol v poriadku. Má horúcu kožu, a keď mu prechádzam po predlaktí, mykne sa. Zo zápästia mu kvapká krv.

Hrabem sa v plecniaku. Odrhmem z prikrývky pás látky a pritlačím mu ho na ranu.

Čosi zašomre a prevráti sa nabok, ale ja mu nepustím ruku. „Si ranený,“ poviem a veľmi sa mi ulaví, že sa môže hýbať. Odstrčí ma, ale po páde je dezorientovaný.

„Si ranený,“ vysvetľujem mu znovu. „Nehýb sa a nechaj ma, aby som ti zastavila krvácanie. Neviem, aká hlboká je tá rana. Všade je krv.“

Mykne sa a zaženie sa na mňa. Odháňa ma. „Choď odo mňa preč,“ reve odrazu. V ušiach mi zvoní jeho hlas, ozvena sa odráža od schodiska. Meravo sedím na tvrdej dlážke a rukami hmatám do tmy.

Prerušovane dýcham. Som zmätená a neviem, ako mám reagovať. Zľahka sa ho dotknem a počujem, ako spätkuje. „Nedotýkaj sa ma,“ vrčí na mňa.

Tie slová ma bodajú a zbiera sa vo mne hnev. „Iba som sa ti snažila pomôcť,“ ostro namietam a cítim, ako ma opúšťa úľava, že je v poriadku.

Hmatám po noži, a keď sa náhodou dotknem Catcherovej nohy, odtiahne sa. „Povedal som, *nedotýkaj sa ma!*“ Namáhavo súka slová chrapľavým a panovačným hlasom. Zrazu cítim každú jazvu ako v ohni a hanba mi spaľuje celé telo. Nahnevane zbalím zvyšok prikrývky a vopchám ju späť do tašky, ktorú šklbnutím zatvorím.

Bez slova vstanem. Krúti sa mi hlava a som dezorientovaná. Kráčam ďalej popri stene, kým nenájdem ďalšie schodisko. Nevidiace oči mám plné slz z Catcherovho náhleho a nečakaného odmietnutia.

Ale v tejto tme na tom nezáleží. Naslepo kráčam preč od cudzinca, od jeho hnevu a tej zvláštnej horúčavy. Utekám pred pocitmi, ktoré vo mne vyvoláva.

„Annah,“ povie mierne ospravedlňujúcim sa a opatrným tónom.

Kráčam ďalej, bolia ma dokopané rebrá a v hlave mi pulzuje krv na mieste, kde som sa pri páde udrela. Pomaly ma premáha bolesť. Zastanem, zhlboka sa nadýchnem a potom sa ďalej tackám preč od Catchera. Nechcem ho už ani počuť.

Šuchce sa po odpočívadle schodiska, hundre si popod nos a poberá sa za mnou. Ja sa však ďalej deriem hlbokou tmou. Schody sa končia a na pevnej zemi na chvíľu stratím rovnováhu. Odrazu neviem, kadiaľ mám pokračovať. Dezorientuje ma, že nemám ani len predstavu, kde sú steny, kde sa končí nástupišťe a kde sú koľajnice. Som stratená v mori prázdna, čo sa mi plazí po tele ako had. Catcher kráča za mnou, zvuk jeho krokov ani chvíľu neznie z priveľkej diaľky.

„Vravel si, že ťa poslal Elias. Tak kde je?“ neznám sa za to, že sa ho na to pýtam, ale musím to vedieť. Skrížim si ruky na hrudi, lebo sa potrebujem niečoho chytiť. V tejto tme idú na mňa mrákoty. V hlave mi stále pulzuje krv. Pokrútim ňou a snažím sa zastaviť mdloby, ale dosiahnem iba to, že mám odrazu pocit, akoby mi mozog s omračujúcim dunením narážal o lebku.

Catcher podíde ku mne, ale nedotkne sa ma. Počujem, ako dýcha, cítim horúčavu, ktorú vyžaruje. V hlave mi znejú jeho nedávne slová a cítim sa hlúpa

a zbytočná. Zaborím si prsty do kože na rukách a bojujem s nevitnými emóciami.

„Je stále u regrútov,“ odpovie mi Catcher. Srdce mi prudko bije, cítim tupú bolesť. Chveje sa mi brada.

„Je v poriadku?“ zašepkám, lebo na viac sa nezmôžem. Keby som to povedala nahlas, mohla by som odplašiť nádej.

„Sľúbil mi, že sa vráti do Temného Mesta,“ odvetí Catcher. Prudko zavriem oči a zakryjem si ústa dlanou. Snažím sa, aby som pred týmto cudzincom nedala najavo, ako veľmi sa mi uľavilo.

Mlčím a rozmýšľam, či mu môžem veriť. Či mu Elias dôveroval. Mám pocit, akoby sa podo mnou zrazu rozhojdała zem. Nedokážem rozoznať, či je to tým, ako sa mi stmieva pred očami, alebo je zem podo mnou zrazu šikmá. Je mi nevoľno a v hlave mi stále viac pulzuje.

„Prepáč mi, Annah,“ ozve sa napokon Catcher potichu. Priblíži sa ku mne, ale zachováva si odstup. Teplo, čo z neho sála, ma však napriek tomu rozochvieva. Opúšťajú ma sily, a tak mávnem rukou, aby som udržala rovnováhu.

„Ide o to, že...“ zaváha. Počujem zvuk, akoby si prechádzal rukou vo vlasoch. Snažím sa spomenúť si, ako vyzerá – podľa toho, čo som za tú krátku chvíľu zazrela na streche. Predstavujem si, ako mu mesačné svetlo osvetlilo krk, keď pri smiechu zaklonil hlavu. Je odo mňa vyšší, to viem. Dokážem si v pamäti vybaviť aj jeho široké plecia a dlhé prsty, ktorými obopínal ruky znesvätených žien.

Odrazu cítim silnú nevoľnosť a tma sa okolo mňa krúti stále rýchlejšie. Dvíha sa mi žalúdok. Prehľadám a pevnejšie si priložím dľaň na ústa, aby som nezačala vracieť. Tma je odrazu príliš hustá. Mám pocit, akoby som sa topila.

Na ruke cítim pach jeho krvi, suchý povlak praská. Je ako kovová pachuť, čo mám vzadu na jazyku. Predkloním sa a vraciam.

„Annah!“ skríkne Catcher a vrhne sa ku mne. Chytí ma okolo pliec a ja dopadnem naňho, nohy ma celkom prestanú poslúchať a v prstoch nemám žiadnu silu.

Opäť vraciam, ohnem chrbát, lebo sa mi znovu a znovu dvíha žalúdok. Ústa mám plné slín, ktoré ma dusia. Neviem chytiť dych, telo mám celkom nevládne, akoby ma unášal prúd. Pred očami mi iskrí. Je to skoro až krásne, mám pocit, akoby som videla hviezdy, ktorým usiluje o život čierna tma.

„Annah,“ kričí znovu Catcher a pevnejšie ma chytí. Zveziem sa po ňom na zem, lebo svet sa so mnou bláznivo rozhojdá a už neviem, kde je hore a kde dolu. Mám pocit, že sa mi hlava od bolesti rozletí na tisíc kúskov.

Catcher ma položí na chrbát a prechádza mi rukami po tele. Kontroluje mi nohy a ruky, potom krk a nakoniec mi chytí tvár do dlaní. Cítim, aký má rýchly pulz, aký je horúci. Chvejú sa mi viečka, jeho horúčava je mi však príjemná. Je to niečo, na čo sa môžem sústrediť. Do čoho sa môžem schúliť, lebo ma drví zima.

„Moja krv,“ povie. Skláňa sa nado mnou, je celkom blízko. Cítim jeho dych i zúfalstvo v hlase. „Dotkla si sa jej?“ Tuhšie mi zovrie tvár v dlaniach a prsty si prepletie na mojom zátylku. „Annah, je to dôležité. Musím to vedieť.“

Prevrátim oči, ale je mi to jedno. Aj tak sú mi v tejto tme nanič. Oveľa krajšie sú farby, ktoré mi tancujú pod viečkami. Halí ma milosrdná mäkká hmľa, ktorá láskavo zmierňuje bolesť a láka ma, aby som zaspała.

„Annah!“ volá na mňa Catcher hlasno, ale aj tak ho počujem ako z veľkej diaľky. Hlas sa mu šmýka po mojom vedomí, slabne a mení sa na zvuk tečúcej vody a zavýjajúceho vetra. Chcem zdvihnúť ruku a dotknúť sa ho na líci. Povedať mu, že je to v poriadku. Že to všetko je iba v mojej hlave a vôbec to nebolí. Ale namiesto toho nechám čiernu vlnu, aby ma zaplavila a strhla so sebou.